

COLUMN

HANS VANDEWEGHE

BELGIUM!

Ooit hield ik heel erg van vrouwenvolleybal. Ik kon mij gelukkig prijzen want het vrouwenvolleybal hield ook van mij. 25 jaar geleden leidde ik een volleybalredactie waarvan drie man, onder wie uw dienaar, iets hadden met een speelster van de nationale ploeg. Met drie verschillende speelsters voor alle duidelijkheid. Journalistiek compleet onverantwoord, maar we waren jong en onbezonnen en de speelsters waren mooi en ook jong en onbezonnen.

Iets meer dan 25 jaar geleden speelde die nationale vrouwenploeg een Europees kampioenschap, in eigen land. Er was een gouden generatie agetreden en ze gingen voor een plaats van vijf tot acht. De speerpunten waren twee negentienjarige supertalenten: Nancy Celis en Karin Steyaert. Die hadden net een profcontract in Duitsland versierd.

Karin Steyaert was de reuzenpanda van die tijd. Ze was Waalse en dat ze eerst had willen verkassen van Yvoir naar Herentals werd haar en Herentals zo kwalijk genomen dat haar clubvoorzitter, tevens ondervoorzitter van de volleybalbond, dwars lag toen haar salaris op de agenda stond. Wreken op Herentals kon niet, dan maar wraak op de overwegend Vlaamse nationale ploeg.

Lang verhaal kort gemaakt: de twee profs kregen geen vergoeding van de nationale ploeg. Ze kozen eieren voor hun geld en stapten op als international. Belgium werd kansloos laatste op dat EK. Celis en Steyaert werden Duitsers en speelden nog vele jaren voor de Duitse nationale ploeg, waar Steyaert even zelfs kapitein werd en waarmee Celis de Spelen van Atlanta haalde.

In het weekend surfte ik via de iPad naar Sporza en zag daar een live-stream aangekondigd van België-Frankrijk. Het was geleden van 2008 – China tegen de VS in Peking op de Spelen – dat ik nog vrouwenvolleybal op hoog niveau had gezien. *Belgium* verbaasde: secure en mentaal sterke spelverdeling, op alle posities atletisch vermogen te koop, een goed blok-verdedigingsplan en de coach kende ik al als een vakman.

Drie van de internationals die digitaal op mijn iPad dartelden waren zowaar kinderen van generatiegenoten. Ilka Van de Vyver, Lise Van Hecke en Hélène Rousseaux: hun ouders speelden volleybal, bij Rousseaux waren ze ook beiden international. Alle drie zijn het genetisch verbeterde exemplaren. België lijkt in enkele jaren tijd een teamsportland geworden. De Rode Duivels zijn wellicht de meest getalenteerde voetbalploeg ter wereld. Hockeymannen en -vrouwen doen het

bijzonder goed. Volleybalmannen en -vrouwen zijn bezig aan een steile opgang. Basketbalvrouwen waren al goed, maar we hebben wel Ann Wauters nodig; de basketbalmannen halen voor het eerst de tweede ronde op een EK en dat in een echte wereldsport. Dan heb je nog de 4x100 meter en de 4x200 in het zwemmen, de 4x100 in het atletiek bij de vrouwen en de 4x400 bij de mannen. Overigens: van al die ploegen was de 4x100 eerst en ze heeft als enige ooit een prijs gehaald.

Is er in het geheim een Belgisch teammodel op poten gezet dat nu vruchten afwerpt? Neen. Elk van die succesverhalen heeft een eigen geschiedenis. De resultaten in het volleybal zijn het makkelijkst te verklaren: de topsportschool. De hockeyers hebben het te danken aan de visie van hun bond die Nederlanders op overschot naar België haalde. De atletieksuccessen zijn het gevolg van twee koppige coaches en schaars maar goed gemanaged talent. In het basketbal is er geen enkele aanwijsbare reden waarom de mannen het nu goed zouden doen. In het voetbal is de opleiding steeds beter geworden maar om dat nu als dé reden aan te duiden? Eerder nog heeft het te maken met de late doorstroming van migrantenkinderen.

Er is geen geheim
Belgisch teammodel:
in landen met kleine
populaties is succes
in teamsporten
afhankelijk van
generaties

In landen met kleine populaties is succes in teamsporten afhankelijk van generaties. Zelfs Nederland heeft dat ooit ondervonden. In Atlanta waren de Nederlanders met tien teams of estafettes vertegenwoordigd. Vervolgens werden grote theorieën opgehangen over hoe Nederlanders goed waren in teamsporten omdat ze eeuwenlang gedoemd waren om samen te werken om het water te beheersen. Twee Spelen later was dat water er nog steeds en de dijkgraven ook, had Nederland een echt topsportmodel en veel geld, maar veel minder medailles en nog maar de helft van de teams op de Spelen.

Hans Vandeweghe fileert elke vrijdag de sport uit binnen- en buitenland.